

1

5

โรงเรียนมัธยมปลายมของมุน...โรงเรียนมัธยมปลายมของมุน...

18011...18011...

"ดีจังเลย!!!! +o+!!!! เธอใช้พลังที่มีอยู่ทั้งหมดเข้าเรียนที่นี่ได้แล้วนะ" -- มินจ็อย

โรงเรียนมัธยมปลายมของมุนเป็นที่รู้จักกันดีในด้านที่เป็นโรงเรียนชั้นเยี่ยมและมีชื่อเสียงโด่งดังมาก --; ฉันถึงได้ตัดสินใจเลือกเข้าเรียนที่นี่ -- มาเป็นนักเรียนมัธยมปลายโรงเรียนมของมุน -- และกว่าฉันจะเข้ามาได้ ฉันต้องมูเรียนแทบกระอัก (--;) โรงเรียนนี้มีทั้งอุปกรณ์อำนวยความสะดวกอย่างดี แล้วก็คนหน้าตาดีๆ เต็มไปหมด

ฉันสวมชุดยูนิฟอร์มนักเรียนสีเทาที่มีป้ายชื่อ 'ยูโซอิน' ติดอยู่ ขณะก้าวเดินเข้าไปในโรงเรียนด้วยความภาคภูมิใจ แต่ในใจฉันยังกลับรู้สึกวิตกเล็กๆ แบบนั้นะ TT_TT ความยุ่งยากและปัญหาเมื่อครั้งฉันเรียนอยู่มัธยมต้นปีสุดท้ายเริ่มผุดขึ้นในหัวสมอง T_T

"เธอร้องให้ทำไมนะ --;; มีความสุขมากขนาดนั้นเลยหรือจูปโรงเรียนซะเลยตี้มัย --" มินจ็ิตาม

ชุดยูนิฟอร์มสีเทาเข้ากับมินจ็ิตได้พอดีเป๊ะ เธอกับฉันผมยาวประป่า

เท่ากัน แต่เธอลับดูดีกว่าฉันมาก -- มินจีถือกระเป๋าหนังไว้ในมือพลางมองฉันด้วยความสงสาร --; นี่แหละ ชินมินจี เพื่อนรักของฉัน และถึงฉันจะมีกระเป๋าหนังเหมือนเธอเดี๋ยะ -- (โรงเรียนนี้อนุญาตให้ใช้แต่กระเป๋าหนังเท่านั้น --) แต่ทำไมเธอถึงดูดีกว่าฉันมากขนาดนั้นล่ะ --^

"ฉันไม่รู้หรอกนะว่าเธอเข้าโรงเรียนนี้ได้ยังไง แต่...ฉันว่านี่เป็นอะไรที่เอปปีโอจะต้องมาตรวจสอบแล้วล่ะ --" มินจีพาล้ำมคอ

"เธอก็เหมือนกันนั่นแหละ --" ฉันพูดขึ้นบ้าง

ความจริง -- มินจีเล่นมากกว่าฉันอีกแต่กลับได้เกรดดีกว่า --; เธอเข้าโรงเรียนนี้ด้วยคะแนนติดสิบอันดับแรก -- ส่วนฉันนะเหรออ --;;; อืมมม... ถ้าพูดกันตามจริง มันก็เกินความสามารถของฉันไปมากเลยล่ะ... =_;;;

"เราได้อยู่ห้องเดียวกันเหรอเนี่ย --=33" เสียงมินจีล่ะ

"อะไร --^ ไม่พอใจงั้นเหรออ"

เธอมองฉันตอบแบบว่า 'มีปัญหา' แน่ๆ --^

ในสนามโรงเรียนมีต้นเชอร์รี่อยู่ด้วย และเพราะตอนนี้อยู่ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ดอกเชอร์รี่เลยปลิวไปทั่วทำให้วิวโรงเรียนสวยขึ้นมาก และขณะที่ฉันเถียงกลับไป -- มินจีก็กปิดหูทั้งสองข้างแล้วจ้องฉันขมึง -- ต้องขอบใจเธอจริงๆ -- เพราะเด็กนักเรียนแถวนั้นต่างพากันจ้องเราสองคนเป็นตาเดียว =_;;

"เจียบชะทีน่า!!!! อายเค้าจะตายอยู่แล้วนะ!!!!!! --+ " มินจีแหว

"ว่าไงนะ!!!!!! เธอเป็นคนเริ่มก่อนนะะงานนี้!!!!!! --+ " ฉันตอกกลับ

"โอเคๆ ฉันขอโทษ --"

มินจีเป็นคนเอ่ยขอโทษ แต่... โหงฉันทกลับรู้สึกว่ามันควรจะเป็นคนขอโทษซะเองล่ะ --^

ฉันทำจิตใจให้เป็นปกติ -- แล้วมองตรงไปข้างหน้าอีกครั้ง พลาจขมวดคิ้วนิดๆ แล้วเริ่มเดินต่อ -- แต่แล้วจู่ๆ...ตุ๊บ...ศึระะฉันทก็ชนเข้ากับอะไรบางอย่าง --;

"โซอีน! เป็นไงบ้างนะ +o+;;"

มินจีก็กำลังอ่านหนังสือการ์ตูนอยู่ -- หันมาช่วยพยุงฉันลุกขึ้น

--; พอฉันหันหลังกลับไป... สิ่งที่ฉันเห็นคือตุ๊กตาทามี่...?

"ท่าทางจะเป็นนักเรียนใหม่" เสียงใครสักคนพูดขึ้น

อ้ายยย... ผู้ชายคนนี้ตัวใหญ่ชะมัด =O=;; ทำไมอิตานี้ถึงได้สูง
ปรี๊ดขนาดนี้เนี่ย --; (ก็ตัวเองเตี้ยนะสิ --)

ตุ๊กตาทามี่ที่ฉันเห็นเป็นพวกกุญแจเล็กๆ ซึ่งคล้องอยู่บนกระเป๋าก
เขาตัวเอง มีผู้ชายที่โหนชอบตุ๊กตาทามี่ด้วยเหรอนี๊ --;;

"เธอทำซูดฉันยับ... เธอต้องรับผิดชอบ เข้าใจมั๊ย... แม่่นักเรียนใหม่"

นัก...นักเรียนใหม่ --; ฉันชื่ออูโซอิอื่น ไม่ใช่แม่่นักเรียนใหม่ะยะ
--^

ฉันลองมองหน้าอิตานี้ซัดๆ ผู้ชายอะไรหน้าตาดีเป็นบ้าเลย --
:;:;:;:;:;

"อะไรนะคะ *-O-*" ฉันพูด

--...

"หนูหนวกเหรอนี่ เธอจะรับผิดชอบยังไงกับซูดยับๆ ของฉันเนี่ย!"

ฉันสะดุ้งโหยง!!! --; ก่อนจะมองป้ายชื่อบนซูดเขา... มินขอจิน
เขาอยู่ปีสอง --; (ป้ายชื่อของแต่ละชั้นจะมีสีต่างกัน ปี่หนึ่งเป็นสีขาว
ปีสองเป็นสีเทา และปีสสามเป็นสีดำ --)

"อะ...เอาเสื้อให้ฉัน แล้วฉันจะเอาไปซักกรีดให้ ฉันขอโทษจริงๆ ค่ะ"

"แน่ละ -- เธอต้องจ่ายเงินค่าซักกรีดด้วย ถูกต้องมั๊ย --" ขอจินถาม

"นะ...แน่นอนคะ -O-;;"

แต่...ซูดเขามันไม่เห็นจะยับอะไรมากมายเลยนี่นา --^

"เอ่อ... ขอโทษนะคะ!!!!"

"อะไรอีกล่ะ --^"

"เอ่อ...คือ คุณอยู่ห้องอะไรละคะ ฉันจะได้เอาซูดไปคืนให้ถูกคะ
--;;;"

อิตานี้ทำหน้าที่...น่ากลัวชะมัด --;;

"ปีสองห้องสาม มินขอจิน"

เขาขกกระเป๋านั่งพาดบ่าแล้วเดินจากไปแบบใจเย็น ในขณะที่ฉัน

ได้แต่จ้องมองเขาด้วยสายตาว่างเปล่า

"ดีจังเลยน้ำ --" จู่ๆ มินจี้ก็พูดขึ้นมา

"ทำไมล่ะ --;"

มินจี้มองฉันด้วยสายตาดิจจา

"ก็เพราะว่าเธอได้คุยกับหนุ่มเท็ดดี้บอยที่ป๊อบสุดๆ ของโรงเรียน
มยองมุนนะสิ --"

"อะไรนะ --;"

มินจี้มองฉันด้วยดวงตาดตกใจ

"นี่หมายความว่า...เธอไม่ได้เข้าโรงเรียนนี้เพื่อจะได้มาเจอเท็ดดี้
บอยหรรอกเหรอ --;"

"เธอพูดเรื่องอะไรนี่ --; ฉันมาเรียนที่นี่ก็เพราะสิ่งอำนวยความสะดวก
สะดวกมันดี และก็เพราะมันเป็นโรงเรียนที่ยอดเยี่ยม -- ฉันก็เลยมาเพื่อ
อนาคตที่ดีของฉัน --"

ขณะที่เราเดินกันไป มินจี้ก็เล่าให้ฉันฟัง

"เธอรู้อย่างไรว่าไม่มีใครๆ ก็อยากจะทำที่นี้นัก ก็เพราะหนุ่มป๊อบทั้ง
ห้าของที่นี่ยังงั้นละ -- คนที่เพิ่งคุยกับเธอเมื่อกี้คือเท็ดดี้บอย เขาหล่อที่
สุดในบรรดาห้าคนเลยนะ และเพราะว่าเค้าห้อยตุ๊กตาทองไว้ที่กระเป๋า คน
ก็เลยเรียกเค้าว่าเท็ดดี้บอย แฟนคลับเขาเยอะจะตาย -- แต่ว่าชื่อเสียงของ
เขาก็คือนิสัยแย่ --"

"แล้วเธอรู้อะไรนี่ --;"

"เธอก็รู้ว่าฉันชอบชอกแซกเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว --"

"แล้วฉันหนุ่มป๊อบทั้งห้านี้มีใครบ้างละ --"

"คนแรกก็คือเท็ดดี้บอย มินซอกจิน...คนที่สอง ออเรนจ์บอย จงอู
ฮยอน ฉันเป็นแฟนคลับเค้าละ -- ส่วนคนที่สามแรบบิทบอย อุนจินอู
คนที่สี่ บลูบอย ลีมินฮยอน แล้วก็เป็นสุดท้าย เพลย์บอย ฮามินอัน หนุ่ม
ป๊อบสี่คนแรกไม่ค่อยชอบหมอนี่นักหรอก เค้าแปลกๆ นะ --"

"ว้าว! เธอเนี่ยเยี่ยมไปเลย มินจี้ ++!!!!"

อืมมม โรงเรียนนี้ดีจริงๆ แะ --;;

"ฮามินอันเคยอยู่ชั้นเดียวกับฉันตอนปีหนึ่ง -- หมอนั้นมีแต่แฟน
คลับแปลกๆ -- แต่ลองคิดดูว่าหมอนั้นนอนกับผู้หญิงมากี่คนแล้วก็พอ
-- ^"

ดูเหมือนว่ามินจีจะเกลียดฮามินอันเอาจริงๆ เลยแฮะ ก็ดูจากที่
เธอพูดถึงเขาสิ

"แล้วเธอรู้ได้ไงล่ะ มินจี -- ;;;;"

"นี่พวกเธอกำลังพูดถึงฉันอยู่หรือเปล่า" จู่ๆ ฮามินอันก็โผล่มาจากไหน
ไม่รู้

"-- ;;;;"

เขาวางมือลงบนไหล่ของมินจีแล้วยิ้มให้เธอ -- ;;;; จะว่าไป เขาดู
ไม่เหมือนเพลย์บอยเลย เขาดูดีมากด้วยซ้ำ -- ;;;; มินจีเอามือเขาออก
จากไหล่เธอ รวากับว่าเขาเป็นอะไรซักอย่างทีสกปรกน่ารังเกียจ O_O

"ดูเหมือนจะมีผู้หญิงน่ารักๆ ที่ฉันยังไม่เคยลื้มลองอยู่ตรงนี้แฮะ"

"ไปตายซะไป -- +" มินจีสบถ

ดูเหมือนว่ามินจีซักจะโกรธขึ้นเรื่อยๆ แล้ว เธอคคว้ามือฉันแล้วจำ
พรวดๆ ไปที่ห้องของเรา ห้อง 1-8 (ปีหนึ่ง ห้องแปด) -- ;;

"นี่ถ้าฉันต้องอยู่ห้องเดียวกับไอ้หมอนั้นนะ ฉันจะต้องบ้าตายแน่ๆ
-- ^"

โชคดีที่ฮามินอันไม่ได้อยู่ห้องเดียวกับเรา -- ;;

อาจารย์เดินเข้ามาในห้อง แนะนำตัวเอง -- จากนั้นก็พูดมากไป
เรื่อยเปื่อย แล้วก็ออกจากห้องไป -- แต่ฉันเหมือนจะได้ยินอาจารย์บอก
ว่าให้นั่งกับใครก็ได้ตามใจ -- ;;

มินจีเลยเดินมานั่งลงข้างหน้าฉัน --

"ฉันจะทำให้เธอติดที่บร๊อยคนให้ได้ +_+!!!" นั่นคือคำประกาศ
จากมินจี

"มันไม่มีทางเป็นไปได้หรอกมินจี... -- ;;;; ว่าแต่โรงเรียนนี้เรียน
ภาษาญี่ปุ่นด้วยหรอ ทำไมถึงให้หนังสือภาษาญี่ปุ่นมาพร้อมๆ กับ
แบบเรียนล่ะ"

"ภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน แล้วก็ภาษาฝรั่งเศส สี่วิชา
นี้เป็นวิชาเลือก -- ที่ที่เราเรียนมากกว่าที่อื่นสองวิชา -- เป็นไงโซอิน นี่เ
ละโรงเรียนที่เธออยากมาเรียน ยังชอบอยู่มั๊ย --"

"แน่นอน TT TT ฉันชอบ TT TT;;"

บ๊ายบ๊าย ฉันมาที่นี่เพื่ออะไรกันเนี่ย --;;;;

"เรียนภาษาญี่ปุ่นด้วยกันนะ --" มินิจิฮอน

"เอาสิ เราควรจะมาเรียนภาษาญี่ปุ่นอยู่แล้ว TT TT"

"--;;" (ความรู้สึกของมินิจิฮอนนี่)

สิ่งอำนวยความสะดวกของโรงเรียนนี้ก็ดีและผู้ชายก็น่ารักดีอยู่
หรอก แต่วิชาเรียนมันมากเกินไป --;;;; ขณะที่ฉันมองไปยังตารางเรียน
ทุกสิ่งทุกอย่างตรงหน้าฉันก็มีตสนิท

"อะไรเนี่ย! มีคาบเรียนที่เก่าด้วย --;;;; ทุกคาบเก่าวันพฤหัสบดีเรา
จะต้องเรียนด้วยตัวเอง --;; แล้วดูเหมือนจะมีการสอบทุกเดือนอีก --
อย่างกับโรงเรียนนี้พยายามจะฆ่านักเรียนยังไงยังงั้น --=33" มินิจิฮอน
พลางถอนหายใจเฮือกใหญ่

มือของฉันสั่นเล็กน้อย --;; ในใจอยากจะฉีกตารางเรียนทิ้งไปซะ

"ฉันอยากจะทำโรงเรียนแล้ว --" ฉันคร่ำครวญ

"อย่าทำอย่างนั้นเลย อดทนหน่อยนะ โซอิน --;;"

"ฉันออกจากบ้านมาใช้ชีวิตอยู่คนเดียวเพื่อที่จะมาที่นี่นะ แต่ฉัน
ไม่ต้องการมาใช้ชีวิตแบบนี้เนี่ยนา T_T"

"วันนี้อาจารย์อุตส่าห์เลิกเร็ว เพราะเป็นวันแรกของการเรียน --;;
ไปที่ยวในเมืองให้สนุกกันเถอะ โอเคมั๊ย เพราะเราจะได้ทำแบบนี้แค่วันนี้
วันเดียวเท่านั้น --;;"

'เพราะเราจะได้ทำแบบนี้แค่วันนี้วันเดียวเท่านั้น' คำพูดนั้นของ
มินิจิทำให้ฉันเศร้าเหลือเกิน TT TT

2

"โซอิน! โซอิน! ตื่นได้แล้ว --;; เราต้องไปเข้าเรียนภาษาญี่ปุ่นแล้วนะ!!!!!!"

"บอกอาจารย์ว่าฉันอยู่ห้องพยาบาลละกัน --" ฉันตอบกลับไป

"ถ้าเธอขาดเรียนตอนนี้ เธออาจจะถูกไล่ออกได้นะยะ เพราะฉะนั้น ตื่นนะ! ตื่นเดี๋ยวนี้เลย!!" มินิจยังไม่ยอมแพ้

ว่าแล้วเธอก็ลากฉันไปตลอดทางจนถึงห้องเรียนวิชาภาษาญี่ปุ่นของเรา --

แล้วผู้ชายพุงพลุ้ยคนหนึ่งก็เดินเข้ามาในชั้นเรียน -- เขาเป็นอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่นชื่อนากาตะ -- ดูเหมือนว่าจะมีคนลงเรียนวิชานี้ไม่น้อยเลยแฮะ --

และขณะที่ฉันกำลังขี้ตาเพื่อไล่ความง่วงงุน ฉันก็หันไปรอบๆ และพบเท็ดดี้บอยนั่งอยู่ถัดจากฉัน --O--;

"ทำไมเธอไม่ไปหาฉันที่ห้องล่ะ --^" ซอจินถามขึ้นมา

"เอ่อ...อืม...คือ ฉันไม่ได้ไป เพราะเมื่อวานเป็นวันเปิดเรียนวันแรก และ...โรงเรียนก็เลิกเร็ว...และ...เอ่อ...คือ...แบบว่า..."

"แบบว่า...เธอสิมั้งนี่สิ"

"ฉันขอโทษค่ะ --;;"

นี่มันอะไรกันเนี่ย หมอนี่ไม่ใช่เท็ดดี้บอยแล้ว หมิเท็ดดี้แบร์เป็นหมิที่อบอุ้นเหมือนนางฟ้าน้อยๆ แต่อดีตานี่เป็นปีศาจชัดๆ ปีศาจหน้าเลือดกินเงินด้วย --;;

"ถ้าฉันก็เอาเงินค่าชักรีดมาให้ฉันสิ --" ซอจินพูดต่อ

"แต่ฉันไม่มีเงินนี่คะ --;;"

"นี่เธอล้อเล่นหรือไง --^ ฮะ"

แล้วความเสียบก็เข้าครอบงำ --;;; อีตาซอจินนั่นจ้องฉันเขม็งจนฉันเริ่มหงอและตัวหดเล็กลงเรื่อยๆ จนกระทั่งหมอนั้นพูดประโยคนั้น --;;;

"นี่ แม่นักเรียนใหม่... ฉันน่าจะกลัวนะเวลาโมโห --"

"อะ...ฉันไม่ได้ชื่อักเรียนใหม่ นะคะ ฉันชื่อ ยูโซอิน เรียกชื่อฉันนะ
คะ"

อ่าา --;; เขาทำหน้าบึ้ง ถมึงทิ้งขึ้นทุกที --;; (น่าจะกลัวแล้วละ
ตอนนี้ --)

"โอเค ยูโซอิน แล้วเมื่อไหร่เธอจะเอาค่าชักรีดมาให้ฉัน --^ ฮะ"

"ฉันสัญญาว่าจะให้สักวันหนึ่งคะ --;;"

"อยากตายรีใจ --+ "

"ฉันยังอยากมีชีวิตอยู่คะ --;;"

"นี่! เธอสองคนตรงนั้นนะ!!! มีอะไรสนุกันกรี ถึงได้กระซิบกระซาบ
กันอยู่ได้ ออกมาหน้าห้องและแปลประโยคนี้ซี!!" อาจารย์ญี่ปุ่นว่า --

"อาจารย์ครับ...คงจะยากเกินไปสำหรับนักเรียนใหม่ -- เพราะงั้น
ผมจะช่วยเธอเอง คงเข้าใจนะครับ อาจารย์ --" ซอจินพูดขึ้น

"เอางั้นหรอ... --" อาจารย์ถาม

นักเรียนหญิงในชั้นทั้งหมด รวมทั้งมินจิต่างมองมาที่ฉันด้วยความ
อิจฉา บ้าชะมัด ฉันตกที่นั่งลำบากแล้วสิ ถ้าพวกนั้นอิจฉาฉันล่ะก็ ทำไม
ไม่มานั่งแทนที่ฉันซะเลยละ --;;

"ว่าแต่ว่า トラบใดที่เธอยังไม่ให้ค่าชักรีดฉัน ฉันก็จะบอกพวก
นักเรียนปีสองกับปีสามให้เรียกเธอว่าแม่นักเรียนใหม่แทนที่จะเป็นยูโซอิน
...เข้าใจ --^"

"TT TT ฉันสัญญาว่าจะให้เงินจ๊ะ"

ฉันว่าเธอพูดถูกนะ มินจิ ที่ว่าหมอนี่ท่าทางเลวชะมัด TT TT ถึงคน
อื่นจะพูดว่าคนหน้าตาดียกโทษให้ได้ แต่ไหนฉันถึงยกโทษให้นายทุเรศนี้
ไม่ได้ละ --^

"มินซอจิน! เธอออกมาแปลประโยคนี้ซี ในเมื่อทุกคนทำไม่ได้
ทำไมเธอไม่ลองออกมาทำดูละ" อาจารย์ญี่ปุ่นว่า --

"ครับ..." ซอจินพูด

เขาก็้าวออกไปอย่างมั่นใจ...ท่าทางเขาคงจะเก่งภาษาญี่ปุ่นไม่เบา

เลย...

Maria 愛すべき人がいて
 มาเรีย ไอสุเบคิอิโตะ ะงะ อิเทะ
 時に 強い孤強を感じ
 โทคิโน ทซึโยยโคโดคุ โอะ คันจิ
 だけど 愛すべきあの人に
 ตะเคโตะ ไอสุเบคิอะโนะอิโตะนิ
 結局何もかも?たされる
 เคคเคียวคุ นันนิโมะคาโมะ? ทาซาเรรุ

"แปลว่าอะไร --" อาจารย์ถาม

"มีใครคนหนึ่งที่ฉันจะรัก...บางคราวฉันรู้สึกอ้างว้างเปลี่ยวลึก...แต่
 ทว่าสำหรับคนที่ฉันรักแล้ว...ในท้ายที่สุดทุกอย่างจะถูกเยี่ยวยา...มันเป็น
 กลอนที่ดีมากๆ นะครับ" ซอจินบอก

"ดีมาก เอล่ะ เธอกลับไปนั่งที่ได้"

อะโห...จ้าว เยี่ยมไปเลย...ฉันมองเขาอย่างทิ้งๆ

"มีอะไร -- ฉันหล่อรีง เลิกจ้องฉันได้แล้ว ฉันก็คิดว่าตัวเองหล่อ
 เหมือนกัน *-v-*" ซอจินพูดขึ้นมา

"--;;;" (คุณพี่ซอจิน ฉันคิดว่าคุณพี่หลงตัวเองไปนิดนึงนะ)

ว่าแต่ทำไมฉันวิ่งกลางฉันถึงได้หุดกลับเข้าไปนะ +=;; ฉันอยากจะ
 บอกให้สวรรค์และก๊ทุกๆ คนรู้ซะจริงเลยว่่าจริงๆ แล้วดาทุเรศนี่เป็นยังไง
 --;;;

(หลังเรียนภาษาญี่ปุ่น)

"นี่ -- เธอโชคดีเป็นบ้าเลยที่ได้นั่งติดมินซอจิน --" มินิจิพูด

"หยุดเลย ฉันคิดว่าตัวเองกำลังประสาทเสียนะ --^"

เราเดินไปที่ร้านขายอาหารกัน และขณะที่ฉันล้วงหยิบกระเป๋
 สตางค์ออกมาซ้້อนม -- ฉันก็พบไน้ตประหลาดแผ่นหนึ่ง พอค्लीมันออก

อ่าน ในนั้นเขียนว่า...

'เอาค่าชักรีดฉันมา' --;;;;;

"เฮ้ -- เป็นไรไป ทำไมจู่ๆ ก็ฉีกกระดาษอย่างนั้น --" มินิจถาม

"หา...อ้อ ก็เพราะว่ามันไม่มีประโยชน์อะไรแล้วนะสิ --^"

ว่าแล้วฉันก็โยนกระดาษในตานั้นลงถึงขยะ -- เอ้อ ฉันรู้สึกดีขึ้นแล้ว
ละตอนนี้ -- และขณะที่ฉันกำลังเดินดื่มนมช็อกโกแลต -- มินิจก็หยุด
ฉันไว้พลางลากฉันไปหลังกำแพงเพื่อซ่อนตัว จนนมที่ฉันถืออยู่หกรดออก
มา

"ทำอย่างนี้ทำไมนะ!!!! =O=;;"

"ดูทางขวา! ดูทางขวาลิ!!!! ><!!"

หือ --; ผู้ชายคนนี่คือใครกัน ถึงทำให้เจ้าแม่น้ำแข็งอย่างชินมินิจ
หน้าบานขนาดนี้ได้ --;;

ขณะที่ฉันชะเง้อมองออกมาจากหลังกำแพง ฉันเห็นนายทุเรศ
ขอเงินกับผู้ชายผมสั้มที่มีรอยยิ้มขี้เล่นกำลังเดินมา...ขอเงินนี่นา =O=;;;
ฉันรีบหันขวับกลับมาซ่อนตัวอยู่หลังกำแพงอีกครั้ง

"ไฉละ เขาน่ารักไหม้ย ฮะ ฮะ" มินิจถามฉัน

"อ้อ...ใช่...--"

"ใจฉันเต้นตุ้มตามเลย หวาย --,-;;"

โชคดีที่สองคนนั้นเดินผ่านเราไปแล้ว -- หน้าของมินิจแดงซีว
หลังจากที่เธอเห็นจอกอุยฮอนหรือฉายาว่าออเรนจ์บอยนั้น เธอก็มองตาม
หลังเขาไปอย่างเศร้าสร้อย...

-- รักเขาข้างเดียว เอ้อ เอ้อ --...

หลังจากเลิกเรียน...เราก็กินไอศกรีมกันขณะเดินกลับบ้าน -- แล้ว
เราก็เห็นเด็กหนุ่มซึ่งมีกระต่ายอยู่บนปากกำลังวิ่งมา

โอ เขาจะต้องเป็นแรบบิทบอยแห่งแฮะ --;;;

"โทษทีที่มาสาย!" อุณจินอุพุด

เขาหน้าตาเหมือนผู้หญิงมากเลย O_O ถ้าเกิดเขาใส่กระโปรงนะ
เขาจะต้องใช่แน่ --

"เขาชอบผู้ชายนะ -- เขามักจะถูกผู้ชายลวนลาม เพราะงั้นอูสยอนเลยเป็นบอดี้การ์ดให้เขา...อูสยอนนะดีที่สุดแล้ว จริงมั๊ย" มินจ็วว่า

และแล้วก็ดูเหมือนว่ามินจ็วจะพร่ำรำพันถึงเขาไปตลอดทางกลับบ้าน -- ส่วนฉันก็ได้แต่นึกอยากจะปิดหูสองข้างของตัวเอง เพื่อที่จะได้ไม่ต้องได้ยินเธอสรรเสริญเยินยอนนายอูสยอนนั่น --

3

"ไม่อยากจะเชื่อเลยคะ --"

"เธอไม่อยากทำอะไร -- เธอก็เห็นด้วยตาตัวเองอยู่แล้วนี่ --" ซอจิน

พูด

ฉันจะขอจิ้นระหว่างทางมาโรงเรียน -- และภายในลือคเกอร์เขาที่ฉันเห็นตอนนั้นก็เต็มไปด้วยกองจดหมาย...รัก บ้าชะมัด --;; ฉันยังไม่เคยได้จดหมายรักสักฉบับในชีวิตเลยนะ -- ซอจินหยิบจดหมายรักพวกนั้นออกมา แล้ว...หวายยยยย...เขาโยนมันทั้งหมดลงในถังขยะ +_+;;

"ทำไมรุ่นพี่โยนจดหมายทั้งหมดนั่นทิ้งล่ะคะ!!!! +_+;;" ฉันถาม

"ก็พวกมันไร้ค่านี่ -- ทำไม จดหมายเธออยู่ในนั่นด้วยหรือไง ฉันจะใจดีอ่านของเธอก็ได้นะ --"

"ฉันไม่มีเวลาจะมานั่งเขียนจดหมายหารุ่นพี่ซอจินหรอก --^ ว่าแต่รุ่นพี่ไม่หลงตัวเองไปหน่อยเรอะ ที่คิดว่าผู้หญิงทุกคนจะต้องเขียนจดหมายหาปะ ต้องเสียเวลาเสียแรงตั้งเท่าไรกันที่จะไปทำแบบนั้น --"

"เอาเงินค่าชักรีดมาให้ฉันซะ -- แล้วคำว่ารุ่นพี่เนี่ยมันอะไรกัน เรียกฉันว่าพี่ซอจินเฉยๆ เซ่ -- เรามีความสัมพันธ์ธรรมดากันหรือไง --"

พระเจ้า -- แล้วไอ้ความสัมพันธ์ที่ร้องเรียกเงินค่าชักรีดของเขาเนี่ย ...มันไม่ใช่ความสัมพันธ์แบบธรรมดาเหอ --;;

"ชนลูกคะ -- นี่ฉันไปเข้าห้องเรียนได้หรือยังคะ =_="